

A Fővárosi Ítéltábla a Bak Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Vernarelli Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. január 16. napján kelt 38.P.20.539/2018/53. számú ítélete ellen az alperes által 54. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra a személyes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket, valamint a felperesnek 15 nap alatt 750.000 (hétszáz-ötvenezer) Ft + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes keresetében 70.000.000 Ft tőke és ezen összeg után 2017. december 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete jogalapjaként hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:383. §-ára, valamint a 6:48. § (1) bekezdésére. Állította, hogy 2017 novemberében 70.000.000 Ft összegű kölcsönt nyújtott az alperesnek, melynek átvételét az alperes a 2017. november 21. napján kelt okiratban elismerte, és vállalta, hogy legkésőbb 2017. december 5. napjáig visszafizeti, azonban azt elmulasztotta.
- [2] A kölcsönszerződés létre nem jöttére vonatkozó alperesi tényállításokat valótlannak tartotta. Kiemelte, hogy az alperesi előadás életszerűtlenségét támasztja alá, hogy az általa állított fenyegetés hatása alatt 47.500.000,- forint átadását követően ismét találkozni kívánt vele elszámolási vitájuk rendezése érdekében. Előadta, hogy 2017 novemberét megelőzően több alkalommal adott kölcsön a felperesnek. Állította, hogy a 47.500.000,- forint egy korábbi kölcsönből származott, melyről szintén kiállítottak tartozáselismerő nyilatkozatot. Kiemelte, 2017 augusztusában tagi kölcsönt is kért az alperes, valamint kiderült, hogy nem fizetett ki raklapokat. A raklaphiány miatt találkozott az irodában az alperessel 2017. október 5-én és itt merült fel a 47.500.000,- forint magántermészetű kölcsön. Kifejtette, hogy - az erről az összegről szóló - tartozáselismerő nyilatkozat (1. sz. tartozást elismerő nyilatkozat) már elő volt készítve, majd miután annak aláírását megbeszélték, kinyomtatták a beírt összeggel és behívtak két tanút, akik - az összeg letakarása mellett - aláírták azt. Amikor az alperes kifizette az összeget, kiállítottak egy átvételi elismervényt is, amit szintén aláírt két tanú. Ezt követően az alperessel közösen mentek ügyfelekkel konzultálni.
- [3] A perbeli kölcsönösszeget 2017. november elején adta kölcsön egy táskában, mely átadás során nem voltak tanúk. Hangsúlyozta, hogy a korábbi pénzátadásokkor sem voltak tanúk, mégis mindig visszaadta az alperes a kölcsönösszegeket. Az átadásra a **B.** út **V.** út sarkán egy parkolóban került sor egy 30X40-es táskában, 20.000,- forintos kötegekben. Előadta, hogy 30 éve vállalkozó, ezért magasabb összegben tart készpénzt otthon a széfben. Előadta, hogy az alperes a találkozóra egy

Audi Q7 típusú gépjárművel egyedül jött, és ő vezetett. Megjegyezte, hogy az alperes nem a saját telefonjáról hívta, mivel az el volt romolva, és az ismeretlen számot csak azért vette fel, mert éppen NAV vizsgálat volt folyamatban.

- [4] A 2017. november 21. napján kelt tartozáselismerés (2. sz. tartozást elismerő nyilatkozat) érvénytelenségével összefüggésben is az alperesi tényállítások valótlanúságára hivatkozott, ennek alátámasztásaként rendelkezésre bocsátotta **Sz. A.** és **T. J.** írásbeli nyilatkozatát arról, hogy az aláírásra nem az alperes által állított módon került sor. A fenyegetés valószerűtlenségét támasztotta alá, hogy az alperes két héttel a tartozást elismerő nyilatkozat aláírását követően érdeklődött a fizetési határidőről és a fizetés módjáról.
- [5] Hangsúlyozta, hogy nem fenyegette meg az alperest és a családját; sem az 1. sz. tartozást elismerő nyilatkozat aláírásakor, sem azt követően nem lökte a falhoz az alperest; sem novemberben, sem októberben nem nyomott a szájába papírgalacsint, sem mást. Hivatkozott arra, hogy az 2. sz. tartozást elismerő nyilatkozat tanúi nem csupán hozzá kötődnek, mivel az alperes is ismerte őket személyesen. Az alperes hazaszállításakor nem azt mondta, hogy a sofőrök „vigyázzanak rá, hogy ne menjen Dunának”, hanem csupán annyit mondott az alperesnek, hogy az egészségügyi állapotára figyelemmel óvja magát.
- [6] Az általa rendelkezésre bocsátott magánszakértői vélemény alapján állította, hogy az alperes nem állt fenyegetés hatása alatt 2017. október 5. napján, mivel 2017. október 6. napjától wellness hétvégén volt **H-n**. Hivatkozott arra, hogy nem lephette meg az alperest dr. **B. T.** ügyvéd jelenléte a 2017. október 11. napján történt találkozáskor, mivel az előzetesen fel volt jegyezve a mobiltelefonjában. E-mail üzenetek alapján állította, hogy a vezető tisztségviselői poszt átadására előzetes egyeztetést követően került sor. Rámutatott arra, hogy maga az alperes küldött fényképfelvételt azokról a dossziékról, amiket megküldött a felperesnek. Utalt arra az e-mail üzenetre, melyben az alperes jelezte, hogy az új, kereskedelmi vezető munkakörre szóló munkaszerződést is elkészítette a felperes korábbi munkaszerződésének mintájára. Valótlan tényállításként értékelte, hogy az alperesnek nem állt szándékában a vezető tisztségviselői poszt átadása. A mobiltelefonja helymeghatározása szerint nem volt valós az az alperesi tényállítás sem, hogy a műtétet követően az alperes 6 hétig ágyhoz volt kötve, mivel a műtétet követően 2 héttel több helyen megfordult. Cáfolta, hogy az alperes 2017. november 21. napján fenyegetés hatása alatt állt volna. Ennek alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy az alperes 2017. november 24-től 2017. november 26-ig **He-on** üdült.
- [7] Az alperes ellenkérelmében a keresetet elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. A keresetet jogalapjában és összecszerűségében is vitatta.
- [8] Állította, hogy a felek között kölcsönszerződés nem jött létre, a kölcsönösszegek nem kerültek átadásra. Hangsúlyozta, hogy 2017 novemberében nem is vehetett volna át kölcsönösszeget, mivel gerincműtétje miatt ágyhoz volt kötve, a mozgás fájdalmas volt számára. Észszerűtlennek tartotta, hogy a felperes elővett 70.000.000,- forintot a széfjéből és kölcsönszerződés, valamint átvételi elismervény nélkül átadta volna neki.
- [9] Érvénytelenségi kifogással élt a 2. sz. tartozást elismerő nyilatkozat vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy a jognyilatkozat semmis, mivel annak aláírására fenyegetés hatása alatt került sor. Előzményként előadta, hogy a felperes 2017 szeptemberében azzal fenyegette meg, hogy kiirtja őt és a családját, ha nem fizet meg 47.500.000,- forintot, melynek hatására megfizette a kért összeget. A felperes a fenyegetést azzal a magatartással valósította meg, hogy közölte, amennyiben az alperes

nem fizet, akkor jegyesét „3 bűdös cigánnyal megerőszakoltatja”, a gyerekeit és a családját kiirtja, az alperest szintén megerőszakoltatja, összeveri vagy összevereti, a „belénél fogva lógatja ki az ablakon”. Állította, hogy a felperes viselkedése nagyon megfélemlítette, alvilági kapcsolataira hivatkozott és üvöltve, magából kifordulva ordított. Előadta, hogy a kért összeget **N. D-től**, **B. E-től**, valamint **N. G-től** kapott segítség útján teremtette elő. Az összeg átadására 2017. október 5. napján került sor. Ennek az volt a célja, hogy az üzletrészenek megfelelő értékét megkapva kiszáll a cégből. A megfizetéssel egy időpontban kiállításra került az 1. sz. - 2017. szeptember 4. napjára visszatérő - tartozást elismerő nyilatkozat, valamint egy átvételi elismervény. Hangsúlyozta, hogy az alperes soha nem kapott semmilyen pénzösszeget. Nevezett okiratokat **F. J.** és **Cs. J.** látták el aláírásukkal tanúként, azonban a szövegrészek letakarása miatt a tanúk nem látták mit írnak alá, és a pénzt sem látták. Miután a pénzt átadta a felperesnek, közösen mentek tárgyalni a gazdasági társaság egy ügyfeléhez. Kifejtette, hogy ez a tárgyalás azért volt szükséges, mert valós értéken szeretne volna eladni üzletrészt és ehhez szükséges volt a gazdasági társaság rendes ügymenetének fenntartása. Nem vitatta, hogy 2017. október napjától **H-n** tartózkodott pihenés céljából.

[10] Állította, hogy a felperes 2017. október 11. napján „lemondatta” a gazdasági társaság ügyvezetéséről és a cég iratait elvitette tőle. Sérelmezte, hogy az iratok átvételéről átvételi elismervény nem készült. Vitatta, hogy a gazdasági társaság stabilizálásra szorult volna. Ezt követően gerincműtéten vett részt, majd lábadozott, nem is ment be a cég telephelyére. A felperes nyomására utóbb jóhiszeműen 2017 novemberében elment megbeszélni a felek között kialakult elszámolási vitát, a nézeteltérést tisztázni.

[11] A 2017. november 21. napján történt fenyegetéssel összefüggésben előadta, hogy azzal a szándékkal találkozott a felperessel, hogy felajánlja megvételre a gazdasági társaságban fennálló üzletrészt. A felperes egy előre megírt üzletrész adásvételi szerződéssel, a 2. sz. tartozást elismerő nyilatkozattal, valamint egy piacra lépési tilalmat tartalmazó irattal érkezett a találkozóra. A találkozón jelen volt rajta kívül a felperes, dr. **B. T.**, valamint **Sz. A.** és **T. J.**. A felperes megfenyegette őt, hogy kiirtja a családját, megerőszakoltatja a gyermekeit. A fenyegetés kiterjedt a fizikai erőszakra is, mivel az elszámolások alapjául szolgáló okiratokat és elhozott bizonyítékokat összegyűrtte és a szájába próbálta tömni, melynek hatására a falhoz vágódott. Előadta, hogy az iratesomó el is érte a szája és az ínye közötti részt, érezte, hogy vérzik a szája. Kiemelte, hogy csupán dr. **B. T.** fellépésnek volt köszönhető, hogy nem fajult el a fizikai erőszak. A fenyegetés alatt értette azt is, hogy a felperes megfenyegette azzal, hogy feljelenti a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál, valamint széleskörű kapcsolatrendszerére alapozva hosszú tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását helyezte kilátásba. Kiemelte, hogy **Cs. J.** és **F. J.** elkísérték a lakóhelyére és ott elvették a céges telefonját, a cég nevén lízingelt gépjárművet, illetve a laptopját. Állítása szerint **Cs. J.** kifejezetten arra lett felhívva, hogy - állapota miatt - vigyázzon a testi épségére, nehogy kiugorjon az autóból. Az alperes gyermekeit kötelezték arra, hogy a birtokukban lévő telefonokat adják át, majd azokat le is tiltották. A 2. sz. tartozást elismerő nyilatkozat aláírásakor a tanúk nem voltak jelen. Az okiratot tanúként **Sz. A.** és **T. J.** írta alá, akik a fenyegetést hallhatták, mivel a szomszéd helyiségben voltak és időnként bementek az irodába. Hivatkozott arra, hogy a tanúk lekötelezettek voltak a felperes irányába.

[12] Kiemelte, hogy azért nem fordult rendőrséghez, mert nagyon félt és megpróbálta elkerülni a többévi pereskedést. Nem vitatta, hogy 2018. január 8. napján az alábbi üzenetet küldte a felperesnek: „Azért az sem felejtjük el, hogy 1 nappal azt megelőzően, hogy megbíztam az ügyvéd urat és beszélt veletek, ti átadtátok egy közjegyzőnek a tartozás behajtását, pedig mindenkinek jobb lett volna (de még talán mindig nem késő), ha egyeztetünk és megállapodunk.”. Az ügy lezárását akként értette, hogy a 70.000.000,- forintos tartozás semmis és az üzletrészt tisztességes áron veszi meg a

felperes. Vitatta, hogy tagi kölcsönt vett volna fel. A **he-i** nyaralásával összefüggésben rögzítette, hogy a víz a műtét utáni regenerációhoz volt szükséges. Nem vitatta, hogy mobiltelefonján 2017. október 18. napjára emlékeztető volt feljegyezve, hogy gyermekeiért kell mennie, azonban arra nem emlékezett, hogy mire utalt ezzel a bejegyzéssel. Nem vitatta, hogy 2017. november 8. napjától jobb állapotban volt, és megállhattak a felperes által rendelkezésre bocsátott magánszakértői véleményben meghatározott helyeken.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70.000.000 Ft tőkét és ezen összeg után 2017. december 6. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idején az adott naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 3.405.000 Ft perköltséget.

[14] A megállapított tényállás szerint a felek 2017 novemberét megelőzően egy gazdasági társaságon keresztül üzleti kapcsolatban álltak egymással, a felperes a gazdasági társaság tagja, az alperes annak vezető tisztségviselője volt.

A 2017. szeptember 4. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatban az alperes elismerte, hogy kölcsön jogcímén 47.500.000 Ft tartozása áll fent a felperessel szemben, és vállalta, hogy azt 2017. október 5. napjáig visszafizeti, amely fizetési kötelezettségének határidőben eleget tett.

A felek a pénztádat követően a gazdasági társaság egy ügyfelével közösen tárgyaltak.

Az alperes 2017. október 6. napjától **H-n** tartózkodott pihenés céljából.

2017. október 11. napján az alperes a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjeként visszahívásra került.

Az alperes 2017. október 11. napján megküldte a felperesnek a kereskedelmi vezetői munkakörre vonatkozó munkaszerződésének előkészített példányát, valamint fényképfelvételeket csatolt a tőle elszállított, ügyvezetési tevékenysége során keletkezett iratokról.

Az alperest 2017. október 12. napján gerincsérv miatt megműtötték.

A felek 2017. november 21. napján találkoztak a köztük lévő elszámolási viszony rendezése érdekében, ahol jelen volt a felperes, dr. **B. T., Sz. A.**, valamint **T. J.**. Az alperes a 2017. november 21. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatban elismerte, hogy kölcsön jogcímén 70.000.000 Ft tartozása áll fent a felperessel szemben, amelyet 2017. december 5. napjáig vállal visszafizetni. Az okiratot tanúként aláírta **Sz. A.**, valamint **T. J.**.

Az alperes 2017. november 24. napjától **He-on** tartózkodott pihenés céljából.

Az alperes 2017. december 5. napján érdeklődött a fizetés határideje, valamint a fizetés módja felől, majd 2018. január 8. napján az alábbi üzenetet küldte a felperesnek: „Azért az sem felejtjük el, hogy 1 nappal azt megelőzően, hogy megbíztam az ügyvéd urat és beszélt veletek, ti átadtátok egy közjegyzőnek a tartozás behajtását, pedig mindenkinek jobb lett volna (de még talán mindig nem késő), ha egyeztetünk és megállapodunk.". Az alperes felszólítás ellenére tartozását nem fizette vissza a felperes részére.

[15] Az elsőfokú bíróság a határozatának jogi indokolásában kifejtette, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy az alperes az 1. számú tartozást elismerő nyilatkozatot aláírta, valamint 47.500.000 Ft-ot megfizetett a felperesnek, majd ezt követően közösen tárgyaltak a gazdasági társaság egy ügyfelével. Az alperes nem vitatta, hogy 2017. október 6. napjától **H-n** tartózkodott pihenés céljából. A felek egyezően adták elő, hogy az alperes vezető tisztségviselőként visszahívásra került. Nem volt vitatott, hogy a felek 2017. november 21. napján a köztük lévő elszámolási viszony rendezése érdekében találkoztak, valamint az alperes aláírta a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozatot. Az alperes nem vitatta, hogy a magánszakértői véleményben foglalt helyeken megfordulhatott, illetve bejegyzések a mobiltelefonjában szerepeltek. Nem vitatta, hogy 2017. november 24. napjától **He-on** tartózkodott pihenés céljából. Úgyszintén nem vitatta a 2017

novemberét követő egyeztetési kísérletet sem. Ezen tényeket az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 163. § (2) bekezdése alapján valónak fogadta el.

- [16] Az elsőfokú bíróság a régi Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatta (4-I. sorszámú végzés, 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv, valamint 28. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A 2. számú tartozást elismerő nyilatkozaton két tanú aláírásával igazolta, hogy a kiállító alperes a nem általa írt okiratot előttük írta alá, vagy aláírását előttük sajátkezű aláírásának ismerte el, ezért az a régi Pp. 196. § (1) bekezdése alapján az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgált arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el. A tartozás elismerése nem minősült önálló kötelezettségvállalásnak, a tartozást nem a tartozás elismerése keletkeztette, hanem az azt megelőzően kötött jogügylet, nevezetesen a kölcsönszerződés (BH.2012. 92.), azonban annak jogi következménye az volt, hogy a bizonyítási teher megfordult, és az alperesnek kellett bizonyítania, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem vagy alacsonyabb összegben állt fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen alapult.
- [17] Az alperes ellenkérelmében egyrészt a kölcsönszerződés létre nem jöttére, másrészt a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat - mint egyoldalú jognyilatkozat - érvénytelenségére hivatkozott. Előadása szerint a nyilatkozatot fenyegetés hatása alatt írta alá, ezért az semmisnek minősül.
- [18] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Ptk. 6:9. § utaló szabálya alapján egyoldalú jognyilatkozatra, azaz tartozáselismerő jognyilatkozat érvénytelenségre is alapítható kifogás, nem csupán a kölcsönszerződés érvénytelenségére. Az alperes érvénytelenségi okként jogellenes fenyegetésre hivatkozott [Ptk. 6:91. § (2) bekezdés] (16. sorszámú beadvány). Az alperest a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat érvénytelensége tekintetben terhelte bizonyítási kötelezettség. Mivel az alperes a két tartozáselismerés (1. számú és 2. számú) között közvetlen oksági kapcsolatot állított, ezért a bíróság az 1. számú tartozást elismerő nyilatkozat keletkezésének körülményeit is vizsgálta annyiban, amennyiben az kihatással lehetett a 2. számú tartozáselismerésre. A beszerzett nyomozati iratanyagot (22. sorszámú irat) bizonyítékként értékelte, mely magában foglalta az 1. számú tartozást elismerő nyilatkozatot, valamint a 2017. október 5. napján kelt átvételi elismervényt is. Az okiratok aláírásának tényét az alperes elismerte (13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv), Cs. J. tanúvallomása (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) pedig megerősítette. Az elsőfokú bíróság ezért tényként állapította meg, hogy az alperes a 2017. szeptember 4. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatot aláírta.
- [19] A felperes által rendelkezésre bocsátott magánszakértői vélemény (41. sorszámú irat) objektív tényfeltárás igényével készítettett magánszakértői véleménynek minősült, amelyet a felperes nem álláspontjának kifejtésére, hanem álláspontjának alátámasztásául kívánt felhasználni, ezért annak bizonyítékként történő értékelése indokolt volt (BDT2009. 2013.).
- [20] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások körében értékelte, hogy N. D., N. G., M. M., B. E. és K. L. Gy. tanúk közvetett tudomásával szemben Cs. J. közvetlen tudomással bírt a 2017. október 5. napján történt pénzáttadással és annak körülményeivel kapcsolatban. Figyelemmel volt arra, hogy N. D. Andrea és N. G. az alperes közeli hozzátartozói, B. E. pedig az alperes hozzátartozója, ezért tanúvallomásuk nem volt elfogulatlanként értékelhető, másrészt kifejezetten az alperes közvetett

tudomásáról számoltak be. **K. L. Gy.** tanú hangsúlyozta, hogy közvetett tudomásszerzése alapján fenyegetésre kerülhetett sor. Előadta, hogy 15.000.000 Ft-ot kölcsönadott **N. G**-nak, de arról nem volt tudomása, hogy ezt mire kell fordítani. Ezzel szemben állt **Cs. J.** tanúvallomása, mely szerint a 2017. október 5. napján történt találkozón a felperes raklaphiány miatt számon kérte az alperest, azonban a felperest nem látta különösebben idegesnek. Állította, hogy a felek nyugodt légkörben, közösen távoztak az irodából (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). Kifejezetten egyezően adták elő a felek, hogy az alperes maga is kitakarta a tartozása összegét, ami a megfelelő tudatállapotra utal, hisz saját üzleti titkának megőrzéséről gondoskodott.

A felek személyes meghallgatásuk során előadták, hogy a 2017. október 5. napján történt találkozót követően közösen távoztak az irodából, majd közösen tárgyaltak a gazdasági társaság egy ügyfelével.

[21] Az elsőfokú bíróság a felek előadása és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az alperes az általa állított 2017 szeptemberében történt fenyegetés (1. számú tartozást elismerő nyilatkozat) vonatkozásában bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért ő viselte a bizonyítás sikertelenségének következményeit.

[22] A Ptk. 1:4. § (1) bekezdése szerint ha e törvény eltérő követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Életveszélyes fenyegetés esetén a tipikus, egyben általában elvárható magatartás az üzleti kapcsolat teljes megszakítása. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes által hivatkozott életszerűség éppen ezt diktálta volna, annál is inkább mert az alperes régóta magas beosztásban cégek menedzselésével foglalkozott, így stressztűrő képessége magasabb kellett legyen az átlagosnál. A felek egyező tényelőadása és felperes által rendelkezésre bocsátott magánszakértői vélemény (13. oldal 26-30. ábra) szerint megállapítható, hogy az alperes az állított életveszélyes fenyegetést követően pihenés céljából **H-n** tartózkodott, holott az általában elvárható magatartás követelménye szerint a felperessel való az üzleti és egyéb kapcsolat azonnali és teljes megszakítása lett volna indokolt, illetve a pihenés sem túl életszerű.

[23] Az alperes állította, hogy a felperes 2017. október 11. napján „lemondatta” a gazdasági társaság ügyvezetéséről. A felek azt egyezően adták elő, hogy nevezett időpontban a gazdasági társaság vezető tisztségviselője visszahívásra került.

A felperes által rendelkezésre bocsátott okiratok alapján megállapítható, hogy 2017. október 9. napján dr. **B. T.** ügyvéd kérésére - az ügyvezetőváltás érdekében - az alperes megküldte személyes okmányainak másolatát (41/F/13. sorszámú irat), majd 2017. október 10. napján a felperes megküldte az elkészített cégiratokat, amelyet az alperes jóváhagyott (41/F/14. sorszámú irat). Az 41/F/16. sorszámú okirat alapján megállapítható volt, hogy az alperes előkészítette a kereskedelmi vezető munkakörre vonatkozó munkaszerződésének egy példányát és azt elküldte a felperesnek. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján azt állapította meg, hogy a vezető tisztségviselői poszt átadására előzetes egyeztetést követően került sor.

A felperes 2017. október 11. napján üzenetet küldött a felperesnek, csatolva az elszállított dossziékról a fényképfelvételeket (41/F/14. sorszámú irat). Mindezt az átvételi elismervény szükségességével indokolta. Ezekből az okirati bizonyítékból nem a jogellenes fenyegetés tényére, hanem a felek közötti üzleti és bizalmi viszony stabilitására lehetett megalapozott következtetést levonni.

[24] Az elsőfokú bíróság ezt követően a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat érvénytelenségét vizsgálta. Az alperes érvénytelenségi kifogásként hivatkozott arra, hogy a felperes 2017. november 21. napján megfenyegette azzal, hogy kiirtja őt és a családját, ha nem fizet meg 70.000.000 Ft-ot.

Állította, hogy a fenyegetés hatására írta alá a nyilatkozatot. A fenyegetés kiterjedt a fizikai erőszakra is, valamint hatósági eljárások kezdeményezésének kilátásba helyezésére is. A fenyegetettség állapotára utaló tényként hivatkozott továbbá arra, hogy **Cs. J.** és **F. J.** elkísérték őt a lakóhelyére, mely során **Cs. J.** kifejezetten arra lett felhívva, hogy - állapota miatt - vigyázzon a testi épségére. Álláspontja szerint szintén a fenyegetésre utalt, hogy tőle és gyermekeitől elvették a céges telefont, a cég nevén lízingelt gépjárművet, illetve a laptopot. Sérelmezte, hogy a gyermekei birtokában volt telefonokat letiltotta a felperes.

- [25] Az alperes bizonyítási kötelezettsége körébe tartozott fenti tények bizonyítása a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján. **N. D. Andrea**, **N. G.**, **B. E.** egyezően adták elő, hogy a felperes 2017. november 21. napján megszarolta az alperest. Úgyszintén egyezően adták elő, hogy az alperes elmondása alapján volt tudomásuk a zsarolásról, illetve őket közvetlen fenyegetés nem érte. **K. L. Gy.** tanú hangsúlyozta, hogy közvetett tudomásszerzése alapján fenyegetésre kerülhetett sor. Előadta, hogy 15.000.000 Ft-ot kölcsönadott **N. G.**-nak, de arról nem volt tudomása, hogy ezt mire kell fordítani. Az alperes okirati bizonyítékként e-mail üzeneteket bocsátott rendelkezésre, mely alapján állította, hogy a felperes adóhatósági és rendőrségi feljelentéssel fenyegette (20/A/9.), valamint csatolta a dr. **M. M. Viktor** ügyvéddel történt levelezését (20/A/8.). A felperes rendelkezésre bocsátotta a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat tanúinak (**Sz. A.** és **T. J.**) előadását, akik egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy az okirat aláírásakor nem állt fenyegetés hatása alatt az alperes (15/F/4. és 15/F/5. sorszámú irat). A felperes továbbá rendelkezésre bocsátotta az alperes 2017. december 5-én kelt e-mail üzenetét, amelyben a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat alapján fennálló kötelezettségével összefüggésben a fizetési határidőről és a fizetés módjáról érdeklődött (15/F/6.). A felperes által rendelkezésre bocsátott magánszakértői vélemény (33. oldal 103. és 104. ábra) szerint az alperes 2017. november 24. napján **He-on** tartózkodott pihenés céljából.
- [26] Az elsőfokú bíróság a felek előadása és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az alperes az általa állított 2017. november 21. napján történt fenyegetés vonatkozásában bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért ő viselte a bizonyítás sikertelenségének következményeit.
- [27] Az alperes által rendelkezésre bocsátott okiratot (20/A/9.) az elsőfokú bíróság nem értékelte olyan jogellenes fenyegetésként, amely a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat érvénytelenségét vonná maga után. A fenyegetés bár nem feltétlenül jogellenes cselekmény (akár testet ölthet feljelentés kilátásba helyezésével is), de szükséges, hogy oksági kapcsolat álljon fent a fenyegetés és a befolyásolt állapot között. Az alperes által csatolt levelezésre 2017. november 21. napja után, azaz a tartozáselismerő nyilatkozat megtételét követően került sor, ezért az oksági kapcsolat nem állapítható meg.
- [28] A felek egyezően állították, hogy - az alperes és gyermekei birtokában volt - telefon, gépjármű, illetve laptop a gazdasági társaság tulajdonát képező vagyontárgyak, ezért az alperes a vezető tisztségviselői megbízatás megszűnésével azok kiadására volt köteles [Ptk. 5:9. § (1) bekezdés].
- [29] **Cs. J.** tanúvallomása nem támasztotta alá azon alperesi állítást, miszerint olyan állapotban volt 2017. november 21. napján, hogy felügyelettel kellett hazavinni annak érdekében, hogy ne okozzon kárt magában. A tanú okszerű választ tudott adni arra, hogy miért volt szükséges a felperes hazakísérése és **F. J.**-on kívül miért volt szükséges az ő jelenléte is. Előadása szerint nyugodt körülmények között történt a hazautazás, az alperes csupán annyit mondott, hogy a gyógyulására

fog koncentrálni (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A bíróság ezért **Cs. J.** tanúvallomását fogadta el az alperesi tényállítással szemben.

- [30] Az elsőfokú bíróság **N. D., N. G. és B. E.** közvetett tudomásszerzésével szemben hangsúlyosabban értékelte **Sz. A.** (15/F/4. sorszámú irat) és **T. J.** (15/F/5. sorszámú irat) írásbeli előadását, mint okirati bizonyítékot. Ők közvetlen tudomással rendelkeztek az aláírás körülményeiről és cáfolták a jogellenes fenyegetés tényét. Az alperes nem volt elzárva e tanúk kihallgatásának indítványozásától, azzal, hogy önmagában a bizalmas viszony nem mentesítette volna őket a hamis tanúzás törvényi következményei alól.
- [31] Az alperes nem vitatta, hogy 2018. január 8. napján az alábbi üzenetet küldte a felperesnek: „Azért az se felejtjük el, hogy 1 nappal azt megelőzően, hogy megbíztam az ügyvéd urat és beszélt veletek, ti átadtátok egy közjegyzőnek a tartozás behajtását, pedig mindenkinek jobb lett volna (de még talán mindig nem késő), ha egyeztetünk és megállapodunk.”. E tekintetben ugyanakkor előadta, hogy az ügy lezárása alatt a 70.000.000 Ft-os tartozás semmisségét, valamint az üzletész tisztességes áron történő megvásárlását értette. Az alperes azonban 2017. december 5. napján a fizetés határideje, valamint a fizetés módja felől érdeklődött, melyből következően az elsőfokú bíróság - az alperesi tényelőadással ellentétben - azt állapította meg, hogy az egyeztetés célja kifejezetten a tartozás megfizetése lett volna.
- [32] A kölcsönszerződés tekintetében az alperes azt állította, hogy a felek között kölcsönszerződés nem jött létre, a kölcsönösszegek nem kerültek átadásra. Hangsúlyozta, hogy 2017 novemberében nem is vehetett volna át kölcsönösszeget, mivel gerincműtétje miatt ágyhoz volt kötve és a mozgás fájdalmas volt számára.
- [33] A tartozáselismerés jogi következménye az volt, hogy az alperesnek kellett bizonyítania, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem állt fenn, ezért az alperes bizonyítási kötelezettsége körébe tartozott, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre. A kölcsönszerződés konszenzuál - és nem reál - szerződés, ezért a felek akaratnyilvánításával, és nem a kölcsön átadásával jön létre. A szerződés nem az okiratot, hanem magát a konszenzust (megállapodást) jelenti, amely a felek között létrejön. A kölcsönszerződés érvényessége írásba foglaláshoz nincs kötve (alakyszerűtlen), a kölcsönről készült okirat szerepe csupán deklaratív (BDT2006. 1474). Az alperesnek ezért nem azt kellett bizonyítania, hogy a kölcsönösszeg nem került átadásra, hanem azt, hogy a feleknek nem volt kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozata (konszenzus) a kölcsönszerződés létrehozására.
- [34] **M. M.** tanúvallomása körében az elsőfokú bíróság értékelte a tanú alperessel fennállott személyes ismertségi viszonyát, melyet a tanú elismert (42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal). A tanú előadta, hogy a felek között történt egyeztetés során a felperes azt állította, hogy „neki kell a pénz, mert alperes neve meglopta őt” (42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a tanúvallomás önmagában nem volt elégséges az alperesi tényállítás bizonyításához, abból a kölcsönszerződésre vonatkozó kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozat hiányára alapos következtetés nem volt levonható. A felek kiterjedt üzleti kapcsolatában a felperes érezhette magát „meglopva” abban az esetben is, ha a felek között kölcsönszerződés állt fent, és arra utaló tény is volt, hogy a felperes az alperesi gazdálkodást eltérően ítélte meg az alperestől.
- [35] Az alperes tényelőadásai egyebekben arra vonatkoztak, hogy a 2017. október 11. napján történt gerincműtétje miatt fizikailag nem volt olyan állapotban, hogy a kölcsönösszeg átadásra kerülhetett

volna. A magánszakértői vélemény (9. oldal 10. ábra, 19. oldal 50. ábra, 20. oldal 52. és 53. ábra, 21. oldal 59. ábra, 23. oldal 66. ábra) önmagában kétségbe vonta az alperes korlátozott mozgásképességére vonatkozó állítását, melyet az alperes azzal magyarázott, hogy 2017. november 8. napjától jobb állapotban volt (42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). Elismerte, hogy mobiltelefonjában feljegyzés szerepelt, miszerint gyermekeiért kell mennie, azonban észszerű magyarázatot nem tudott arra adni, hogy mire utalt ezzel a bejegyzéssel. Ezen ellentmondások alapjaiban döntötték meg az alperes szavahihetőségét.

- [36] Fentiek alapján a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a kölcsönszerződés létrehozására irányuló kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozat hiánya vonatkozásban pedig egyéb bizonyítási indítvánnyal nem élt, ezért ő viselte a bizonyítás sikertelenségének következményeit [rég. Pp. 3. § (3) bekezdés]. Amennyiben a fél tartozáselismerő jognyilatkozatot tesz, úgy számolnia kell a bizonyítás elnehezülésével. Az elsőfokú bíróság ennek során értékelte azt is, hogy az alperes nem indítványozta a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat aláírásakor jelen lévő jogi képviselő tanúkenti kihallgatását.
- [37] Az alperes a pénztartozás teljesítésével késedelembe esett, ezért köteles volt a késedelembe esés időpontjától, azaz 2017. december 6. napjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére [Ptk. 6:48. § (1) bekezdés].
- [38] **N. G.** és **B. E.** tanú ismételt kihallgatása (39. sorszámú irat) az alperes gépjárművezetői képessége vonatkozásában, valamint a Telekom telefonszolgáltató megkeresése (39. sorszámú irat) a magánszakértői vélemény alapján megállapítható tények, valamint az alperes előadása alapján szükségtelen volt, ezért az elsőfokú bíróság mellőzte a bizonyítás elrendelését [rég. Pp. 3. § (4) bekezdés].
- [39] A párhuzamosan folyó büntető és polgári peres eljárás során, esetlegesen párhuzamosan folyó bizonyítási eljárásra hivatkozással nincs helye a polgári peres eljárás felfüggesztésének (Gf.VII.31.361/2000/7.), ezért az elsőfokú bíróság az alperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította.
- [40] A felperes javára megállapított elsőfokú perköltség 1.200.000 Ft eljárási illetékből, valamint a felperes jogi képviselőjének a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet 3. § (6) bekezdés alapján megállapított 1.500.000 Ft+ 27 % áfa munkadíjából állt.
- [41] Az alperes fellebbezésében a rég. Pp. 253. § (1)-(3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Perköltségként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján meghatározott ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésére nem köteles.
- [42] Továbbra is azt állította, hogy a felek között kölcsönszerződés nem jött létre, a felperes nem adott át részére 70.000.000 Ft összegű kölcsönt, a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozat aláírásakor sem állt fenn tartozása a felperes felé semmilyen jogcímen, a nyilatkozatot fenyegetés hatására írta alá. Életszerűtlen ítélte, hogy a 70.000.000 Ft készpénz átadására a felperes pontosan emlékezett, de hogy november melyik napján került sor arra, arra már nem. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 77. pontjában ezt az ellentmondást maga is kiemeli. A magánszakértői véleményben sem található utalás arra, hogy a peres felek 2017. november elején egy helyszínen lettek volna

bármilyen időpontban. Az alperes továbbra is állította, hogy 2017. október 12. és november 21. napja között a gerincműtétje miatt nem találkozott a felperessel és még csak nem is beszéltek egymással. Hivatkozott a Ptk. 1:4. § (1) bekezdése szerinti, adott helyzetben általában elvárható magatartásra és arra, hogy nem életszerű, hogy bárki kölcsönadjon 70.000.000 Ft-ot tanúk jelenléte nélkül, írásbeli szerződés hiányában egy olyan személynek, akivel rendkívüli módon megromlott a kapcsolata. A tanúvallomásokból és a felek előadásából egyértelműen kiderül, hogy a felek szándéka nem kölcsönügyletre irányult, hanem egyéb céges elszámolásokat kívántak egymással rendezni. Erre utal **Cs. J.** 2019. január 17-ei jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomása is, amely szerint a felperes sérelmezte, hogy alperes neve átverte őt, kifogásolta, hogy hol vannak a raklapok és hová tűnt a pénz. Ezt támasztotta alá dr. **M. M.** tanúvallomása is, mely szerint a felperes azt állította, hogy „neki kell a pénz, mert alperes neve meglopta őt”. Álláspontja szerint a felperes a raklapokból eredő pénzügyi, üzleti jogvitájukat akarta kölcsönügyletnek álcázva rendezni, mely szintén alátámasztja a kényszer és fenyegetés meglétét. Erre utalnak az A/8. és A/9. szám alatt csatolt e-mailek is.

- [43] érelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a 2017. november 21-ét megelőző hónapok történéseit, az ügyvezetői visszahívást, az üzletrész áron alul történő eladását és a 47.500.000 Ft kölcsön körülményeit. Állította, hogy a 2017. november 21. napja után kelt e-mail váltás, illetve levélváltás is bizonyítja a fenyegetés megtörténtét, az alperes rossz idegállapotát. Megjegyezte, hogy rendőrséghez fordult, a nyomozó hatóság bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja miatt nyomozást rendelt el.
- [44] Vitatta azt az ítéleti megállapítást (ítélet 75. és 76. pontjai), mely szerint a magánszakértői vélemény kétségbe vonta az alperes korlátozott mozgásképességét. Ezzel ellentétben arra hivatkozott, hogy a kórházi zárójelentése otthon kímélő, pihenő életmód betartását javasolta, mozgásképtelenségét három családtag is tanúsította, akik a műtétet követően hetekig szállították vizsgálatokra és kezelésre. Az életveszélyes fenyegetést követően három nappal azért utazott He-ra pihenés céljából, mert az üdülést már hónapokkal korábban lefoglalta, ráadásul azt az orvos javaslatára vette igénybe.
- [45] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor elutasította a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmét is. A nyomozás a **szám 1** ügyszám alatt jelenleg is folyamatban van.
- [46] Az ítélet indokolásának 2. pontja kapcsán kifejtette, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat 2017. október 5-én lett aláírva visszamenőleges dátummal, amelyre az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást. Az ítélet 3. pontja tekintetében arra utalt, hogy **H-n** érettségi osztálytalálkozója volt. A 4. pont kapcsán kifejtette, hogy fenyegetés hatására mondott le az ügyvezetésről, amire a bíróság szintén nem folytatott le bizonyítást. Sérelmezte a 7. pont kapcsán, hogy az alperes által küldött e-mailt az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte. A 8. pontban felvázolt tényállás hiányos, mert pl. 2017. november 21-én nemcsak a tartozáselismerő nyilatkozatot kellett aláírnia, hanem „el lett véve alperes 50%-os üzletrésze” és a felperes kitiltotta a raklap piacról öt évre. Ezeket az elsőfokú bíróság szintén nem vizsgálta. A 15. pont kapcsán kifejtette, hogy 2017. október 12-e után a családtagok rendszeresen vitték orvosi vizsgálatokra és volt olyan kéthetes periódus, amikor napi szinten kellett infúziós kezelésre szállítani. A 22. pont kapcsán arra hivatkozott, hogy a gyerekre utaló bejegyzés egy évre beállított elfoglaltságot jelez, nem külön eseményt. 2017. november 8-át követően még mindig a családtagok szállították autóval. Az 50. pont kapcsán kifejtette, hogy nem pihenni utazott, hanem érettségi osztálytalálkozóra érkezett, így az elsőfokú bíróság következtetése e pont alatt is helytelen. Az 53. pont kapcsán rámutatott arra, hogy az átadás-átvétel igazolását azért érezte szükségesnek, mert ekkor már megfélemlített állapotban volt. A 65. pont tekintetében rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság többször is figyelmeztette **Cs. J-t** igazmondási

kötelezettségére, mivel vallomása nem volt koherens. A 67. pont kapcsán megjegyezte, hogy ügyvédje tanácsára írta a levelet. A 80. pont kapcsán pedig kifejtette, hogy szükséges lett volna további bizonyítás, melyet az elsőfokú bíróság mellőzött.

- [47] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a régi Pp. 253. § (2) bekezdése szerinti helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen mérlegelte, a releváns tényekről az alperest részletesen tájékoztatta. Az alperes által felajánlott tanúbizonyítási indítvány körében rámutatott arra, hogy a tanúk csak közvetett információval rendelkeztek, az alperestől szereztek a történekről tudomást. Az alperes indítványára kihallgatott tanúk hozzátartozónak vagy közeli hozzátartozónak minősülnek, illetőleg az alperes személyes ismerősei. Az elfogulatlannak tekinthető Cs. J. tanú viszont az alperes előadását cáfolta. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte úgy, hogy az alperes nem szavahihető a csatolt magánszakvélemény alapján. A felperes szavahihetőségét ugyanakkor senki és semmi nem vonta kétségbe az eljárás során. Utalt arra is, hogyha a kölcsön átadása az alperes álláspontja szerint nem életszerű, akkor az sem, hogy a folyamatos fenyegetések ellenére az alperes 2017. október 5-ét és november 21-ét követően is elment wellnessezni.
- [48] A fellebbezés nem megalapozott.
- [49] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése is helytálló, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla annak helyes indokai alapján hagyta helyben a régi Pp. 254. § (3) bekezdése alapján. Az alperes fellebbezésére tekintettel az alábbiakat emeli ki.
- Az alperes fellebbezésében továbbra is arra hivatkozott, hogy a 2. számú tartozást elismerő nyilatkozatot fenyegetés hatására írta alá. A 2017. november 21. napján kelt nyilatkozat azonban - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította - a régi Pp. 196. § (1) bekezdése alapján az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgált arra, hogy a kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el. Az alperes a nyilatkozatot két tanú előtt írta alá, az ő írásbeli nyilatkozatukat a felperes csatolta az eljárás során. Az alperes azonban állításai alátámasztásául még csak nem is indítványozta az okirat aláírásakor jelenlévő két tanú és a jogi képviselő kihallgatását. Nem támasztotta alá az alperes előadását Cs. J. tanúvallomása és az alperes által csatolt e-mail levelezés sem. A felperestől származó azon e-mail (20/A/9), amelyben arra hívja fel az alperest, hogy jöjjön el a felperes ügyvédjének irodájába, különben megteszik a jogi lépéseket, jóval a tartozáselismerő nyilatkozat aláírását követően született, így nem szolgálhatott fenyegetésként a nyilatkozat aláírásakor. A 20/A/8 alatti e-mail váltásból az alperes zaklatott lelkiállapotára lehet következtetni, de önmagában a fenyegetésre nem. Mindezeket figyelembe véve tehát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a régi Pp. 164. § (1) bekezdése ellenére az alperes nem bizonyította azt a tényt, hogy a 2017. november 21. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatot fenyegetés hatására írta alá, e körben a bizonyítékokat nem mérlegelte olyan kirívóan okszerűtlenül, ami alapot adhatott volna az elsőfokú ítélet megváltoztatására.
- [50] A Ptk. 6:26. §-a értelmében a tartozását elismerő kötelezettet terhelte annak a bizonyítása, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem állt fenn, mivel nem jött létre a felek között kölcsönszerződés és a pénz átadására sem került sor. A Fővárosi Ítéltábla azonban rámutat arra, hogy a kölcsönszerződés létrejöttét maga a tartozáselismerő nyilatkozat támasztja alá, amelyben az alperes úgy nyilatkozott, hogy elismeri, a felperessel szemben kölcsön jogcímén 70.000.000 Ft összegű tartozása áll fenn. A kölcsönszerződés létrejöttének tényét nem cáfolja a

felek e-mail levelezése sem. Egyik e-mailében sem vitatta az alperes, hogy kölcsönszerződés jött volna a felek között létre, sőt a 70.000.000 Ft-os összegre kifejezetten emlékezett is. E körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a régi Pp. 196. § (1) bekezdése szerint minősülő teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat ellenében az alperes nem tudta bizonyítani, hogy tartozása nem áll fenn, mert a kölcsönszerződés nem jött létre, illetőleg a 70.000.000 Ft kölcsön nem került átadásra.

- [51] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az alperes üzleti jogvitára utalt (raklapokkal kapcsolatos elszámolásra), ám ezt a jogvitát nem tárta fel a bírósági eljárásban, így konkrét alperesi tényelődás hiányában arra sem merült fel bizonyíték, hogy ez miként képezte volna a 70.000.000 Ft megfizetésének alapját. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása és a bizonyítékok mérlegelése során nem követett el olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelést, amely alapot adhatott volna ítéletének megváltoztatására.
- [52] Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor elutasította az alperesnek a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmét. A polgári perben azt a tényt, hogy a felperes fenyegetésének hatására írta alá a tartozáselismerő nyilatkozatot, az alperesnek kellett bizonyítania a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján. Az általa hivatkozott büntetőeljárás nem minősül olyan előzetes kérdésnek, amelynek elbírálásától függ a keresetről történő döntés. A polgári perben az alperesen van a bizonyítási teher, ezen kötelezettségének a büntető eljárás kimenetelétől függetlenül eleget kell tennie a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján.
- [53] Az alperes egyéb észrevételei kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.
Az, hogy 2017. szeptember 4-én nem került semmilyen okirat aláírásra, illetőleg hogy az alperes **H-n** érettségi osztálytalálkozón volt, nem minősül olyan releváns ténynek, amely a per eldöntésére kihatott volna.
Arra a tényállításra, hogy az alperes az ügyvezetésről fenyegetés hatására mondott le, a bizonyítást az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben lefolytatta (ítélet 51-53. pontok).
- [54] Az ítélet indokolásának 7. pontja kapcsán az alperes által „elképzelt megállapodást” alátámasztó egyéb bizonyíték a perben nem merült fel. Nem tartozott szorosan a perhez az üzletrész átruházás, illetőleg az egyéb alperesi nyilatkozat érvényessége.
A 15. pont kapcsán az a tény, hogy 2017. október 12-e után a családtagok rendszeresen vitték alperest orvosi vizsgálatokra, még nem bizonyítja azt, hogy október 12-e és november 21-e között kizárható, hogy személyes találkozóra került sor a felperes és alperes között.
A 22. pontra vonatkozóan a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, amennyiben a családtagok szállították az alperest autóval, az azt is bizonyítja, hogy azért az autóba képes volt beülni az alperes, esetleg elmenni így orvosi rendelésekre. Mindezek alapján szintén nem zárható ki, hogy személyes találkozókra autóval el tudott menni.
Az 50. pont kapcsán annak semmilyen jelentősége nem volt, hogy az alperes pihenni utazott, vagy pedig érettségi találkozóra.
Az 53. pontban foglaltakra az alperes úgy nyilatkozott, hogy már az átadás-átvétel igazolásának kérésekor megfélemlített állapotban volt. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen mérlegelte, hogy a 41/F/14. sorszámú irat, illetőleg a 41. sorszám alatt található e-mailek a felek közötti üzleti és bizalmi viszonyról tanúskodtak. Az elsőfokú bíróság megfelelően mérlegelte **Cs. J.** tanú vallomását is, aki a hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetés után is úgy nyilatkozott, hogy nyugodt körülményeket tapasztalt a tartozáselismerő nyilatkozat aláírását követően.
A 67. pont kapcsán az elsőfokú bíróság szintén helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, különösen a 2018. január 8. napján kelt e-mail üzenetet.

Az elsőfokú bíróság a további alperesi bizonyítási indítványt szükségtelennek ítélte a 80. pontban kifejtettek szerint, amellyel mindenben egyetért a másodfokú bíróság is.

- [55] Az alperes részére az elsőfokú bíróság 56-I. sorszámú végzésével részleges személyes költségfeljegyzési jogot engedélyezett. A másodfokú bíróság azonban észlelte, hogy a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 18. §-a értelmében a törvény rendelkezéseit a 2018. január 1-jén és az azt követően indult ügyekben kell alkalmazni. Az eljárás azonban - a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel - már korábban, 2017 évben indult. A régi Pp. 85/A § tárgyi költségfeljegyzési jogra vonatkozó szabályai pedig jelen esetben nem alkalmazhatóak. A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére. A felperes javára megítélt másodfokú perköltség az őt képviselő ügyvéd munkadíja, amelyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján állapított meg, a mérséklés során figyelemmel volt a jogi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységre.

Budapest, 2020. szeptember 16.

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
tanácselnök, előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró